

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de minister van Justitie (thans: de minister voor Immigratie, Integratie
en Asiel),
2.
appellanten,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 7 juli 2010 in zaak
nrs. 10/14162 en 10/14160 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 april 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juli 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 juli 2010, en de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De vreemdeling en de minister hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.1. In de enige grief klaagt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat zowel wanneer wordt uitgegaan van de datum waarop hij het aanvraagformulier bedoeld in artikel 3.38 van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: het VV 2000) heeft ingediend als wanneer wordt uitgegaan van de datum waarop hij een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal heeft ontvangen, 30 september 2009 de datum is waarop zijn asielverzoek geacht moet worden te zijn ingediend als bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening). De vreemdeling betoogt in dit verband dat in diverse bepalingen van Europees asielrecht een verzoek om internationale bescherming als een asielverzoek wordt gedefinieerd en dat hij op het moment dat hij zich op 15 juni 2009 bij de korpschef van het regionaal politiekorps Groningen meldde, een dergelijk verzoek heeft gedaan. Gelet hierop heeft de minister Italië niet tijdig om overname verzocht.

2.2. Ingevolge artikel 2, aanhef en onder c, van de Verordening wordt onder een asielverzoek verstaan een verzoek van een onderdaan van een derde land dat kan worden opgevat als een verzoek om verlening van internationale bescherming door een lidstaat krachtens het verdrag van Genève en wordt elk verzoek om internationale bescherming als een asielverzoek beschouwd, tenzij de onderdaan van een derde land uitdrukkelijk vraagt om een andere vorm van bescherming waarvoor een afzonderlijk

verzoek kan worden ingediend.

Ingevolge artikel 4, tweede lid, van de Verordening wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen en dient bij een niet-schriftelijk verzoek de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn.

In artikel 17, eerste lid, van de Verordening is bepaald dat de lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, deze lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van dat verzoek in de zin van artikel 4, tweede lid, om overname kan verzoeken.

Ingevolge artikel 3.38 van het VV 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Wet gedaan door indiening van een formulier van het in bijlage 13 bij deze regeling met de letter i aangeduide model.

2.3. De vreemdeling heeft zich op 15 juni 2009 gemeld bij de Nederlandse autoriteiten. Op diezelfde dag is een dactyloscopisch onderzoek uitgevoerd en is aan de vreemdeling een afspraakformulier verstrekt, waarin staat dat de vreemdeling zich, op een door de IND te bepalen datum en tijdstip, tot het Aanmeldcentrum in Ter Apel kan wenden voor het indienen van een asielaanvraag. Op 30 september 2009 heeft de vreemdeling het formulier voor de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) ondertekend. Verder heeft de korpschef van het regionaal politiekorps Gelderland-Midden op die dag een proces-verbaal opgemaakt en aan de vreemdeling uitgereikt, waarin hem is meegedeeld dat hij een aanvraag heeft ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel en dat hij in verband hiermee valt onder de categorie vreemdelingen die rechtmatig verblijf geniet op grond van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Uit onderzoek in het Eurodac-systeem is gebleken dat de vreemdeling op illegale wijze Italië is ingereisd en daardoor de buitengrens heeft overschreden van de landen die aan de Verordening zijn gebonden en dat aldaar op 21 november 2008 zijn vingerafdrukken zijn geregistreerd. Vervolgens heeft de minister op 30 december 2009 een verzoek om overname van de vreemdeling bij de Italiaanse autoriteiten ingediend.

2.4. De doelstelling van de Verordening is het vaststellen van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten is ingediend. De Verordening ziet niet op de wijze van inrichting van de asielprocedures in de afzonderlijke lidstaten. In het licht hiervan en gelet op de tekst van deze bepaling, staat artikel 4, tweede lid, van de Verordening er niet aan in de weg dat een asielverzoek dient te worden ingediend door middel van een formulier.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 oktober

2011 in zaak nr. 201102753/1/V3; www.raadvanstate.nl) volgt uit artikel 2, aanhef en onder c, van de Verordening, gelezen in samenhang met artikel 2, aanhef en onder g, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (PB 2004 L 304 en – rectificatie – PB 2005 L 204), dat een door de vreemdeling kenbaar gemaakte wens om hem internationale bescherming te verlenen als een asielverzoek in de zin van deze bepalingen kan worden aangemerkt. Uit artikel 4, tweede lid, van de Verordening volgt dat een asielverzoek wat betreft de aanvang van de procedure voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn ingediend indien de vreemdeling gebruik heeft gemaakt van een formulier. Aldus maakt de Verordening een onderscheid tussen een asielverzoek en de (formele) indiening daarvan.

Vaststaat dat de vreemdeling op 30 september 2009 het formulier bedoeld in artikel 3.38 van het VV 2000 heeft ingediend. Daarvan heeft de korpschef op diezelfde dag een proces-verbaal opgemaakt en aan de vreemdeling uitgereikt. Gelet op het in de Verordening gemaakte onderscheid tussen een asielverzoek en de indiening daarvan, heeft de voorzieningenrechter met juistheid overwogen dat het asielverzoek van de vreemdeling op 30 september 2009 moet worden geacht te zijn ingediend.

De grief faalt.

2.5. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de minister

2.6. In de enige grief klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat, gelet op het feit dat na het moment waarop de vreemdeling te kennen heeft gegeven een asielverzoek in te willen dienen meer dan drie maanden zijn verstreken voordat een proces-verbaal is opgesteld en aan de vreemdeling is uitgereikt, niet gezegd kan worden dat de termijn daartussen zo kort mogelijk is geweest. Derhalve is niet voldaan aan het bepaalde in artikel 4, tweede lid, van de Verordening.

De minister betoogt in dit verband dat uit de tekst van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, geen gemaximeerde termijn, doch een inspanningsverplichting blijkt. Voorts betoogt de minister dat de voorzieningenrechter er aan voorbij is gegaan dat ook uit de Verordening niet valt af te leiden wat de consequentie is van het niet zo kort mogelijk na de door de vreemdeling geuite wens om hem internationale bescherming te verlenen, laten indienen van een aanvraag.

2.7. Ingevolge het bepaalde in artikel 4, tweede lid, van de Verordening dient bij een niet-schriftelijk asielverzoek de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn. Het in deze zaak op 30 september 2009 opgestelde proces-verbaal bevestigt dat de vreemdeling reeds voor die tijd een formeel asielverzoek heeft ingediend door middel van het formulier bedoeld in artikel 3.38 van het VV 2000 en bevat voorts een aanwijzing voor de vreemdeling als bedoeld in

artikel 55 van de Vw 2000. Aldus dient dit proces-verbaal niet ter formalisering van de door de vreemdeling kenbaar gemaakte wens om hem internationale bescherming te verlenen. Anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, kan het op 30 september 2009 opgestelde proces-verbaal derhalve niet als een proces-verbaal in de zin van artikel 4, tweede lid, van de Verordening worden aangemerkt, zodat deze bepaling hierop niet van toepassing is. Reeds hieruit volgt dat de grief slaagt.

Overigens is niet gebleken van een zodanig tijdsverloop tussen de door de vreemdeling kenbaar gemaakte wens om hem internationale bescherming te verlenen en de uiteindelijke gelegenheid tot het indienen van het asielverzoek door middel van het formulier bedoeld in artikel 3.38 van het VV 2000 dat afbreuk wordt gedaan aan het uitgangspunt van de Verordening dat snel moet kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.

2.8. Het hoger beroep van de minister is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 15 april 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.9. De vreemdeling heeft zich in beroep, onder verwijzing naar diverse stukken, samengevat en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de minister ten aanzien van Italië niet kon uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de asielprocedure in Italië niet voldoet aan het Unierecht en overdracht aan dat land strijdig is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De minister had volgens de vreemdeling de behandeling van het asielverzoek dan ook op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moeten trekken.

2.10. Bij uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft de Afdeling, samengevat weergegeven, overwogen dat uit het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) voortvloeit dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

2.10.1. In de onderhavige zaak heeft de vreemdeling zich, evenals in de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 14 juli 2011, op documenten beroepen waarvan niet op voorhand kan worden gezegd dat ze niet relevant zijn voor de beoordeling van de vraag of de in het arrest in de zaak M.S.S. genoemde aspecten aan overdracht in de weg staan. Nu een op deze documenten toegespitste standpuntbepaling ten aanzien van de volgens het arrest in de zaak M.S.S. relevante aspecten ontbreekt, zijn deze niet beoordeeld op de in het arrest in de zaak M.S.S. omschreven wijze.

2.10.2. Het inleidende beroep is reeds daarom gegrond. Het besluit van 15 april 2010 dient wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) te worden vernietigd.

2.11. De Afdeling ziet echter aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.11.1. Daartoe wordt in de eerste plaats verwezen naar voormelde uitspraak van 14 juli 2011 waarin reeds is overwogen dat er, gelet op de beoordeling waartoe het arrest in de zaak M.S.S. noopt, vanuit kan worden gegaan dat eventuele schendingen van het Unierecht in het land waaraan de vreemdeling wordt overgedragen die buiten het kader van de door het EHRM in de zaak M.S.S. bij de beoordeling betrokken aspecten vallen en derhalve niet leiden tot de conclusie dat bij overdracht aan een andere lidstaat sprake is van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM, niet tot het oordeel leiden dat een lidstaat wegens dergelijke schendingen de behandeling van een asielverzoek met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moet trekken. Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 (www.curia.europa.eu) blijkt dat zo op de juiste wijze is beoordeeld of wordt voldaan aan de eisen die voortvloeien uit het Unierecht.

2.11.2. Voorts heeft de Afdeling in voormelde uitspraak van 14 juli 2011 overwogen dat ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich in die zaak op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat hij niet aan Italië mag worden overgedragen.

De documenten waar de vreemdeling zich in deze zaak op heeft beroepen geven geen aanleiding voor een ander oordeel.

Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling biedt geen indicaties voor het oordeel dat de Italiaanse asielprocedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. De vreemdeling werd in het verleden in Italië niet bedreigd met uitzetting naar zijn land van herkomst. Evenmin kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat hij eerder in dat land het slachtoffer is geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.11.3. Onder deze omstandigheden ziet de Afdeling dan ook geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de refoulementverboden niet zal schenden.

2.12. De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel dient op na te melden wijze te worden veroordeeld tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister van Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 7 juli 2010 in zaak nr. 10/14160;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- V. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 15 april 2010, kenmerk 0909.30.1568;
- VI. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VII. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 874,- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Het bedrag dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

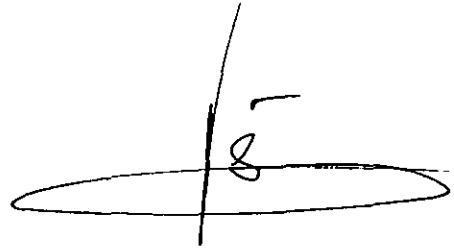
w.g. Graat
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 maart 2012

307-719.

Verzonden: 20 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval shape. A vertical line crosses the oval from top to bottom. To the right of the vertical line, there is a stylized, cursive letter 'S' or 'V' that overlaps the oval. Above the 'S', there is a small horizontal tick mark.

mr. H.H.C. Visser

Prot. 1

H

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE, zittinghoudend te MAASTRICHT

Sector Bestuursrecht
Voorzieningenrechter

Procedurenummers: AWB 10 / 14162 en AWB 10 / 14160

Uitspraak

in het geding tussen

verzoeker,

en

de Minister van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 15 april 2010.

Kenmerk: 0909.30.1568.

V-nummer:

1. Procesverloop

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van verzoeker om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), afgewezen op de grond genoemd in artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van deze wet, omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

Tegen dit besluit heeft verzoeker beroep ingesteld. Tevens heeft verzoeker de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), te treffen.

Verweerder heeft de stukken die op de zaak betrekking hebben ingezonden en een verweerschrift ingediend.

De behandeling ter zitting heeft plaatsgehad op 24 juni 2010. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde I.N. Schalken, advocaat te Apeldoorn. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door J.H.M. Post, werkzaam bij het Ministerie van Justitie.

2. Overwegingen

In artikel 8:81, eerste lid, van de Awb is bepaald dat indien tegen een besluit beroep is ingesteld bij de rechtbank, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Het verzoek als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb is gedaan terwijl beroep is ingesteld bij de rechtbank. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter alsdan onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de behandeling van het verzoek ter zitting van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter is gewozen in de kennisgeving aan partijen van de behandeling van het verzoek ter zitting. Na de kennisneming van de stukken en na de behandeling van het verzoek ter zitting is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek aan de behandeling van de zaak niet kan bijdragen. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen toepassing van het bepaalde in artikel 8:86, eerste lid, van de Awb verzetten. De voorzieningenrechter doet dan ook onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en overweegt daartoe als volgt.

Verzoeker, geboren op _____ en van Somalische nationaliteit, heeft zich op 15 juni 2009 in Ter Apel gemeld en aldaar om internationale bescherming gevraagd. Op 30 september 2009 heeft verzoeker de in rubriek 1 bedoelde aanvraag ingediend.

Verweerder heeft de aanvraag van verzoeker bij het thans bestreden besluit afgewezen. Uit dactyloscopisch onderzoek door middel van het Eurodac-systeem is verweerder gebleken dat verzoekers vingerafdrukken op 21 november 2008 in dit systeem zijn opgenomen in verband met het op illegale wijze overschrijden van de buitengrens van de lidstaten. Gelet op het bepaalde in artikel 10, tweede lid, van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van de Europese Unie van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Verordening), zijn de Italiaanse autoriteiten volgens verweerder verantwoordelijk voor de asielaanvraag van verzoeker. Verweerder heeft de Italiaanse autoriteiten op 30 december 2009 verzocht de behandeling van verzoekers aanvraag over te nemen. Aangezien de Italiaanse autoriteiten niet binnen twee maanden op het overnameverzoek hebben gereageerd staat volgens verweerder de verantwoordelijkheid van Italië vast.

Verzoeker heeft in beroep aangevoerd dat de termijn van artikel 17, eerste lid, van de Verordening is verstreken, zodat Nederland volgens deze bepaling verantwoordelijk is voor het asielverzoek van verzoeker. In zijn visie is de datum waarop hij een asielverzoek als bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Verordening heeft ingediend, 15 juni 2009, en niet 30 september 2009, de datum die verweerder hanteert. Voor zover er geen sprake zou zijn van een aanvraag op 15 juni 2009 heeft verzoeker aangevoerd dat de termijn tussen de aanmelding op 15 juni 2009 en de afspraak voor het indienen van een asielaanvraag op 30 september 2009 meer dan drie maanden bedraagt en derhalve niet 'zo kort mogelijk' is geweest. Aldus heeft verweerder gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 4, tweede lid, van de Verordening dat de termijn tussen de intentieverklaring en de opstelling van het proces-verbaal zo kort mogelijk dient te zijn. Daarnaast heeft verzoeker betoogd dat Nederland de behandeling van zijn asielverzoek aan zich zou moeten trekken, omdat ten aanzien van Italië niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen

AWB 10/14162 en AWB 10/14160

pagina 3 van 6

indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

In de onderhavige gevallen is de Verordening van toepassing bij het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat.

Ingevolge artikel 10, eerste lid, van de Verordening, voor zover hier van belang, berust, wanneer is vastgesteld dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

Op grond van artikel 17, eerste lid, van de Verordening kan de lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, om overname verzoeken.

Op grond van artikel 4, tweede lid, van de Verordening wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn.

Zoals tussen partijen onweersproken is gebleven, heeft verzoeker zich op 15 juni 2009 gemeld bij het Aanmeldcentrum in Ter Apel en heeft hij daar kenbaar gemaakt dat hij een asielverzoek wilde indienen. Vervolgens is hem een zogenoemd 'afspraakformulier asielaanvraag' verstrekt, waarop niet is vermeld wanneer zijn asielaanvraag in behandeling zal worden genomen. Uit het procesdossier blijkt verder dat verzoeker op 30 september 2009 een zogenoemd 'model i', een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, heeft ondertekend. Ook is er op 30 september 2009 een proces-verbaal opgemaakt en aan verzoeker uitgereikt, waarin hem is meegedeeld dat hij een aanvraag heeft ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel en in verband hiermee onder de categorie vreemdelingen valt die rechtmatig verblijf geniet op grond van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

De voorzieningenrechter stelt vast dat, zowel wanneer wordt uitgegaan van de datum waarop het betreffende aanvraagformulier is ingediend, als wanneer wordt uitgegaan van de datum waarop verzoeker een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal heeft ontvangen, 30 september 2009 de datum is waarop zijn asielverzoek geacht moet worden te zijn ingediend, als bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Verordening.

Ten aanzien van verzoekers betoog dat de termijn tussen verzoekers aanmelding in Ter Apel op 15 juni 2009 en de afspraak op 30 september 2009 meer dan drie maanden bedraagt en derhalve niet 'zo kort mogelijk' is geweest, overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Verzoeker heeft op 15 juni 2009 de intentie uitgesproken om een asielverzoek in te dienen en daarmee is sprake van een intentieverklaring als bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Verordening. Het door verzoeker opgemaakte proces-verbaal dateert van 30 september 2009. Dit betekent dat het proces-verbaal is ontvangen (en het asielverzoek is

AWB 10/14162 en AWB 10/14160

pagina 4 van 6

ingediend) meer dan drie maanden na de intentieverklaring van verzoeker.

In het verwoerschrift heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat uit de tekst van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, geen gemaximeerde termijn, doch een inspanningsverplichting blijkt en ziet zich in dezen gesteund door de uitspraken van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo, van 15 maart 2010 (AWB 10/1283) en nevenzittingsplaats Zutphen, van 10 maart 2010 (AWB 10/1858 en 10/1860). Uit de Verordening valt evenmin af te leiden wat de consequentie is van het niet zo kort mogelijk na de intentieverklaring indienen van een aanvraag. Ter zitting heeft verweerder verwezen naar een (niet nader geduide) uitspraak van de Afdeling van december 2007 waarin aan het verstrijken van een lange termijn tussen de eerste aanmelding en het indienen van het aanvraagformulier geen consequenties worden verbonden. Volgens verweerder betekent verzoekers betoog niet dat niet kan worden uitgegaan van 30 september 2009 als aanvraagdatum. Uitgaande van die aanvraagdatum stelt verweerder het overnameverzoek bij de Italiaanse autoriteiten tijdig te hebben ingediend.

De voorzieningenrechter volgt verweeters standpunt in dezen niet en overweegt daartoe als volgt. Dat in het onderhavige geval een aanvraagformulier is ingediend op 30 september 2009 doet niet af aan het feit dat verzoeker al op 15 juni 2009 een intentieverklaring heeft uitgesproken, die op grond van de slotzin van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, moet worden aangemerkt als een 'niet-schriftelijk verzoek', dat op zo kort mogelijke termijn dient te worden gevolgd door het opstellen van een proces-verbaal. In het onderhavige geval is, zoals in het voorgaande reeds is overwogen, na verzoekers intentieverklaring meer dan drie maanden verstreken voordat een dergelijk proces-verbaal is opgesteld. Gelet hierop is de voorzieningenrechter met verzoeker van oordeel dat niet gezegd kan worden dat de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van het proces-verbaal zo kort mogelijk is geweest. De omstandigheid dat ook in de door verweerder ter zitting aangehaalde uitspraak van de Afdeling, een lange termijn is verstreken tussen de intentieverklaring en het indienen van het ondertekende aanvraagformulier, acht de voorzieningenrechter in dit verband niet zonder meer doorslaggevend, te meer nu verweerder geen datum en vindplaats heeft kunnen noemen van de betreffende uitspraak en ook met behulp van algemene zoeksystemen geen uitspraak van de Afdeling is gevonden die luidt zoals door verweerder gesteld.

In het kader van het onderhavige geschil is uitsluitend van belang of verweerder zich heeft gehouden aan de uit de Verordening voortvloeiende verplichting om er zorg voor te dragen dat de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk is. Dat verweerder in het onderhavige geval aan die verplichting heeft voldaan is de voorzieningenrechter niet gebleken.

De voorzieningenrechter ziet hierin voldoende grond om het beroep van verzoeker gegrond te verklaren, het bestreden besluit te vernietigen en te bepalen dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen op de aanvraag van verzoeker.

Aan de vraag of verweerder ten aanzien van Italië heeft mogen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt, gelet op het voorgaande, niet meer toegekomen.

Gelet op de omstandigheid dat uitspraak in de hoofdzak wordt gedaan en het bestreden besluit daardoor niet langer onderwerp vormt van een door de voorzieningenrechter te beslissen geschil, bestaat er geen aanleiding meer voor het treffen van een voorlopige voorziening, zodat het daartoe strekkende verzoek zal worden afgewezen.

AWB 10 / 14162 en AWB 10 / 14160

pagina 5 van 6

De voorzieningenrechter acht termen aanwezig om verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 8:75 in verbinding met artikel 8:84 van de Awb te veroordelen in de door verzoeker in verband met de onderhavige procedures, zowel ten aanzien van het beroep in de hoofdzaak, als ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening redelijkerwijs gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) vastgesteld op het in rubriek 3 vermelde bedrag, waarbij voor de in aanmerking te brengen proceshandelingen van de gemachtigde van verzoeker twee punten zijn toegekend (voor het indienen van het verzoek- annex beroepschrift en het verschijnen ter zitting) en het gewicht van de zaak is bepaald op gemiddeld (wegingsfactor 1,0). Van andere ingevolge het Bpb voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

Nu aan verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient het bedrag van de kosten ingevolge artikel 8:84, vierde lid, juncto artikel 8:75, tweede lid, van de Awb te worden betaald aan de griffier van deze rechtbank.

AWB 10 / 14162 en AWB 10 / 14160

pagina 6 van 6

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verveerder op om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 874,00 (wegens kosten van rechtsbijstand), te betalen aan de griffier van de rechtbank.

Aldus gedaan door R.A.M.M. Gijselaers in tegenwoordigheid van G. de Keijzer als griffier en in het openbaar uitgesproken op 7 juli 2010.

w.g. G. de Keijzer

w.g. R. Gijselaers

Voor eensluidend afschrift:
de griffier:

Verzonden: 07 JUL 2010

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 6113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing, indien niet is voldaan aan de vereisten genoemd in artikel 6:5, eerste lid, onder c en d, van de Awb of aan artikel 85, eerste of tweede lid, van de Vw 2000.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

de Rechtspraak

DUBLIN-PROCEDURES

AANTEKENEN [] PER POST [] PER FAX

De Minister van Justitie, n/d Procesvertegenwoordiging IND
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

Zitting houdende te
Maastricht
Vreemdelingenkamer

bezoekadres
St. Annadal 1
6214 PA Maastricht

correspondentieadres
Postbus 1988, 6201 BZ
Maastricht

t 043 - 3465485
f 043 - 3465174
www.rechtspraak.nl

datum 7 juli 2010
onderdeel Dublin Zittingsfase
contactpersoon mevr K. van Oudheusden
doorkiesnummer 043 - 3465210
ons kenmerk Procedurenummers 10/14162 en 10/14160 BEPTDN GI
uw kenmerk 0909.30.1568
bijlage(n)
faxnummer afdeling
onderwerp De procedures van
V-nummer:
Justitienummer:

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden. Wilt u
slechts één zaak in uw brief
behandelen.

Geachte heer/mevrouw,

Over de procedures met procedurenummers 10/14162 en 10/14160 BEPTDN GI deel ik u het volgende mee.

De rechtbank heeft uitspraak gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een LJ-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Als u een rechtsmiddel kunt instellen tegen deze uitspraak, dan is dat onder de uitspraak vermeld.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het procedurenummer te vermelden.

Hoogachtend,

[Handwritten signature]
de griffier

Pleiter	JPO	Paraaf
Zittingsdatum	24-6	mdw.
Soort uitspr	NOI / ongegr / Geogr	
Termijn/Dwangsom	JIN	DT
opn. Besl. Binnen	wkn.	
Aantal kopiën	3x	
Dossierlocatie		

IND kopie:	
Dossiernr:	Den Bosch
UVAO ontvangstdatum	
Briefnr:	
IND ontvingat datum:	8 JUL 2010
Registratie in	stamregister
IND nr:	10-7-1111 2010
IND nr:	10-7-1111 2010
IND nr:	
IND nr:	

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 JUL 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. R.J.M.F.P. Wouters
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de voorzieningenrechter 's-Gravenhage, zitting houdende te
Maastricht
van 7 juli 2010
met kenmerk AWB 10/14160

Inzake:

met IND-kenmerk 0909.30.1568
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. I.N. Schalken
advocaat te Apeldoorn (Postbus 10320, 7301 GH Apeldoorn)

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

mr J.H.M. Post
073 - 888 3022

1. Inleiding

- 1.1. Appellant (verder: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, (verder: de voorzieningenrechter) van 7 juli 2010, op dezelfde dag verzonden, met kenmerk AWB 10/14160 (verder: bestreden uitspraak) in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 15 april 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit op de aanvraag te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld (productie 1).

2. Achtergronden

- 2.1. Bij beschikking van 15 april 2010 is de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw) van (verder: verweerder) van 30 september 2009 afgewezen.
- 2.2. In de bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.3. De Minister kan zich met (onderdelen van) deze uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De Minister heeft één grief tegen de bestreden uitspraak en zal deze grief in het navolgende verwoorden en nader toelichten.

3. Grief

- 3.1. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"De voorzieningenrechter volgt verweeters standpunt in dezen niet en overweegt daartoe als volgt. Dat in het onderhavige geval een aanvraagformulier is ingediend op 30 september 2009 doet niet af aan het feit dat verzoeker al op 15 juni 2009 een intentieverklaring heeft uitgesproken, die op grond van de slotzin van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, moet worden aangemerkt als een 'niet-schriftelijk verzoek', dat op zo kort mogelijke termijn dient te worden gevolgd door het opstellen van een proces-verbaal. In het onderhavige geval is, zoals in het voorgaande reeds is overwogen, na verzoekers intentieverklaring meer dan drie maanden verstreken voordat een dergelijk proces-verbaal is opgesteld. Gelet hierop is de voorzieningenrechter met verzoeker van oordeel dat niet gezegd kan worden dat de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van het proces-verbaal zo kort mogelijk is geweest. De omstandigheid dat ook in de door verweerder ter zitting aangehaalde uitspraak van de Afdeling, een lange termijn is verstreken tussen de intentieverklaring en het indienen van het ondertekende aanvraagformulier, acht de voorzieningenrechter in dit verband niet zonder meer doorslaggevend, te meer nu verweerder geen datum en vindplaats heeft kunnen noemen van de betreffende uitspraak en ook met behulp van algemene zoeksystemen geen uitspraak van de Afdeling is gevonden die luidt zoals door verweerder is gesteld."

Alsmede:

"[...] In het kader van het onderhavige geschil is uitsluitend van belang of verweerder zich heeft gehouden aan de uit de Verordening voortvloeiende verplichting om er zorg voor te dragen dat de termijn tussen de Intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk is. Dat verweerder in het onderhavige geval aan die verplichting heeft voldaan is de voorzieningenrechter niet gebleken. De voorzieningenrechter ziet hierin voldoende grond om het beroep van verzoeker gegrond te verklaren, het bestreden besluit te vernietigen en te bepalen dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen op de aanvraag van verzoeker."

3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverwegingen berusten ook de overwegingen in de laatste twee alinea's op pagina 4 en die op pagina 5 van de bestreden uitspraak. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

4.1. Uit Eurodac is gebleken dat verweerder op illegale wijze de buitengrens van de lidstaten die gebonden zijn aan de Verordening 343/2003 (hierna: Vo 343/2003) heeft overschreden. Het verzoek van Nederland aan Italië om overname van verweerder dateert van 30 december 2009. Italië heeft niet tijdig op het overnameverzoek gereageerd. Ingevolge artikel 18, zevende lid, Vo 343/2003 staat het laten verstrijken van de in artikel 18, eerste lid Vo 343/2003 genoemde termijn gelijk aan het aanvaarden van het overnameverzoek. Sinds 1 maart 2010 staat daarmee de verantwoordelijkheid van Italië voor de asielaanvraag van verweerder vast.

4.2. Artikel 17, eerste lid, Vo 343/2003 bepaalt:

"De lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan deze lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 4, lid 2, om overname verzoeken."

4.3. Artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 bepaalt:

"Een asielverzoek wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn."

4.4. In paragraaf C3/2.3.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc) is het volgende bepaald:

"Ingevolge artikel 4, tweede lid, Verordening 343/2003 wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Met het oog op de toepassing van Verordening 343/2003 wordt onder een asielverzoek ook verstaan een mondelinge intentieverklaring waarvan op zo kort mogelijke termijn een proces-verbaal is opgesteld. Van een mondelinge intentieverklaring is sprake wanneer de asielzoeker zich daadwerkelijk ter indiening van een asielverzoek bij een daartoe bevoegde autoriteit heeft gevoegd. Dit laat onverlet dat de

mondelinge intentieverklaring in de Nederlandse rechtsorde dient te worden geformaliseerd door middel van het indienen van een asielaanvraag (zie C11). Het begrip asielverzoek dient derhalve te worden onderscheiden van het begrip asielaanvraag in de zin van de Vw, die alleen schriftelijk met een vastgesteld model kan worden ingediend."

- 4.5. Verweerder is naar eigen zeggen op 14 juni 2009 Nederland ingereisd en heeft zich op 15 juni 2009 aangemeld bij de korpschef van regionaal politiekorps Groningen.
- 4.6. Op pagina 3, voorlaatste alinea, van de thans bestreden uitspraak overweegt de voorzieningenrechter op goede gronden dat verweerder op 30 september 2009 het aanvraagformulier voor een verblijfsvergunning heeft ondertekend, zodat het asielverzoek op grond van artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 op die datum wordt geacht te zijn ingediend. Voorts erkent de voorzieningenrechter daarmee terecht dat de bijzondere aanwijzing van de Politie Groningen, waaruit blijkt dat verweerder op 15 juni 2009 te kennen heeft gegeven asiel te willen aanvragen, geen asielverzoek is in de zin van artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003, en dat de indiening van het asielverzoek plaatsvond door het ondertekenen van de asielaanvraag op 30 september 2009.
- 4.7. Op pagina 4, tweede en derde volle alinea, van de bestreden uitspraak overweegt de voorzieningenrechter evenwel ten onrechte dat de Minister zich niet aan de verplichting, voortkomend uit artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 heeft gehouden, nu de termijn tussen de eerste aanmelding en de indiening van het asielverzoek meer dan drie maanden bedraagt, en daarmee niet is voldaan aan de verplichting om zorg te dragen dat de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk is.
- 4.8. De Minister merkt op dat uit de tekst van artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 geen gemaximeerde termijn, doch een inspanningsverplichting blijkt. De Minister ziet zich in deze gesteund door de jurisprudentie van diverse nevenzittingsplaatsen.

Zie:

- *Rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen, 10 maart 2010, Awb 10/1858 en 10/1860 (productie 2);*
- *Rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Almelo, 15 maart 2010, Awb 10/1283 (productie 3)*

Overigens merkt de Minister op dat dit vraagstuk op 8 april 2010 ter zitting van uw Afdeling is behandeld, ten aanzien van de zaak met kenmerk 200906264/1.

- 4.9. Tevens merkt de Minister op dat de voorzieningenrechter ten onrechte in het oordeel, dat de Minister niet heeft voldaan aan de in paragraaf 4.7 van dit hoger beroepschrift gememoreerde verplichting, voldoende aanleiding heeft gezien om het beroep van verweerder gegrond te verklaren. Dit klemt te meer nu uit Vo 343/2003 evenmin valt af te leiden wat de consequentie is van het niet zo kort mogelijk na de intentieverklaring indienen van een aanvraag. Niet blijkt dat Nederland in een dergelijk geval verantwoordelijk wordt voor het inhoudelijk behandelen van de asielaanvraag dan wel dat

een andere (eerdere) datum heeft te gelden als datum waarop de asielaanvraag geacht wordt te zijn gedaan.

- 4.10. De Minister meent dat, gelet op het vorenstaande, moet worden geconcludeerd dat de voorzieningenrechter een onjuiste uitleg heeft gegeven aan het bepaalde in artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003, om welke reden de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd.
- 4.11. Ten overvloede wijst de Minister op het volgende. De gemachtigde van de Minister heeft ter zitting van de voorzieningenrechter erop gewezen dat blijkens een uitspraak van uw Afdeling artikel 44, tweede lid, van de Vw geen ruimte laat om rekening te houden met de termijn waarbinnen de vreemdeling in de gelegenheid is gesteld om een aanvraag in te dienen. De gemachtigde van de Minister had ter zitting de datum en vindplaats van bedoelde uitspraak niet paraat en heeft de voorzieningenrechter verzocht om hem desgevraagd in de gelegenheid te stellen deze uitspraak dan wel de vindplaats de eerstvolgende dag toe te faxen. Hiermee is de voorzieningenrechter akkoord gegaan, hoewel het proces-verbaal er geen melding van maakt (productie 4). De volgende dag heeft de gemachtigde van de Minister de vindplaats aan de voorzieningenrechter verstrekt (productie 5). Mitsdien mist de laatste volzin van de bestreden rechtsoverweging deels feitelijke grondslag.
5. Conclusie
- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 15 april 2010 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 30 juli 2010

Gemachtigde,

mr.R.J.M.F.P. Wouters, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch*

Tevens per fax: 070 3651380

Afzender: Postbus 10320, 7301 GH APELDOORN

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Inzake: het hoger beroep van
CVR-nr.:
IND-nr: 0909.30.1568

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 4 AUG 2010	
ZAAKNR.	201007428/1/1/2
AAN:	2
BEHANDELD: DD:	PAR:

.....

hierna te noemen appelland -, geboren op van
Somalische nationaliteit, verblijvende te voor deze zaak woonplaats gekozen
hebbende te Apeldoorn aan de Regentesselaan 9 (Postbus 10320, 7301 GH Apeldoorn), op
het kantoor van de advocaat en procureur mr. I.N. Schalken, die als gemachtigde optreedt en
verklaart door appelland bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep
tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank s-Gravenhage,
zittinghoudende te Maastricht van 7 juli 2010 met kenmerk AWB 10 /14160 en AWB
10/14162 (productie 1).

Appelland kan zich tegen een onderdeel van deze uitspraak niet verenigen en komt daartegen
hierbij tijdig in hoger beroep. Appelland heeft één grief tegen de bestreden uitspraak en zal
deze grief in het navolgende verwoorden en nader toelichten.

Grief 1:

Ten onrechte oordeelt de voorzieningenrechter op pagina 3 van de bestreden uitspraak:
"De voorzieningenrechter stelt vast dat, zowel wanneer wordt uitgegaan van de datum waarop
het betreffende aanvraagformulier is ingediend, als wanneer wordt uitgegaan van de datum
waarop verzoeker een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal heeft ontvangen, 30
september 2009 de datum is waarop zijn asielverzoek geacht moet worden te zijn ingediend,
als bedoeld is artikel 4, tweede lid, van de Verordening."

Ten onrechte gaat de voorzieningenrechter, bij de vaststelling wanneer het asielverzoek geacht moet worden te zijn ingediend, uit van de datum waarop appelland het aanvraagformulier "model i" heeft ondertekend en/of het proces-verbaal is opgemaakt en aan appelland is uitgereikt.

In het kader van de harmonisering van asielwetgeving dient, voor de vraag wanneer een asielverzoek geacht moet worden te zijn ingediend, gekeken worden naar de definitieartikelen van het Europese recht. De term "asielverzoek" is immers een Europese term. Het is –kort gezegd– een verzoek om internationale bescherming. Op deze wijze is de term geformuleerd in de diverse definitieartikelen van het Europese recht. Dat verzoek om internationale bescherming heeft appelland direct gedaan op het moment dat hij zich het eerst meldde op 15 juni 2009. Op deze datum heeft appelland bovendien een personaliaformulier bij aanmelding (Regio politie Groningen IND AC Ter Apel) ingevuld. Dit formulier (productie 2) kan worden gezien als een schriftelijk bewijsstuk dat hij zich op genoemde dag heeft gemeld en om internationale bescherming heeft verzocht.

Consequentie hiervan is dat verweerder het verzoek om overname niet tijdig heeft ingediend. Verweerder heeft dat verzoek eerst op 30 december 2009 ingediend, terwijl het verzoek binnen drie maanden na 15 juni 2009 moest worden ingediend.

.....

Tenslotte merkt appelland op dat hij heeft kennis genomen van het ingediende hoger beroepschrift en verzoek om voorlopige voorziening van verweerder. Hij zal hiertegen nog een verweerschrift en een schriftelijke uiteenzetting indienen.

Conclusie

Het is op deze gronden dat de appelland uw Afdeling Bestuursrecht verzoekt:

1. Het hoger beroep gegrond te verklaren;
2. De uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage (zitting houdende te Maastricht) van 7 juli 2010 met het kenmerk AWB 10 / 14162 en AWB 10 / 14160 te vernietigen met instandlating van de rechtsgevolgen van de vernietigde uitspraak;
3. Verweerder te veroordelen in de kosten van de procedure in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep.

Apeldoorn, 4 augustus 2010

Gemachtigde,

I.N. Schalken